

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja trikrat na teden, vtorek, četrtek in soboto, ter velja po pošti prejeman, ali v Mariboru s pošiljanjem na dom, za celo leto 10 gold., za pol leta 5 gold., za četrt leta 2 gold. 60 kr. — Za oznanila se plačuje od navadne četristopne vrste 6 kr. če se oznanilo enkrat tiska. 5 kr. če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska. Vsakokrat se plača štampelj za 30 kr. — Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Mariboru, v koroški ulici hišn. štev. 220.

Opravništvo, na ktero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v tiskarnici: F. Skaza in dr., v koroški ulici hišn. št. 229.

Vabilo na naročbo.

Z novim letom začne „Slovenski Narod“ v svojem petem letnem tečaju izhajati. Prosimo torej vse naše dozdanje č. gg. naročnike, katerim naročnina koncem tega meseca izteče, da blagovole ponoviti jo, in vse druge slovenske domoljube, da z naročenjem in razširjenjem našega lista pomagajo pri težavnem vzvišenem nálogu: vzbujati narod slovenski k polit. zavesti, k odvažnemu delu, k energičnemu odporu proti navalom vedno silnejših protivnikov našega imena in roda, k brambi proti zasramovalcem naše domovine.

Mislimo, da se „Slov. Narodu“ spričevalo odrekati ne bode moglo, da je v teh štirih letih svojega izhajanja neustrašljivo in po vseh močeh za te namene delal, in ne brez koristi za razvitek narodnega napredka in razširjenje naše narodne ideje.

Z novim letom preide „Slov. Narod“ v lastništvo „društva narodne tiskarnice na delnice“, ki je sestavljeno iz najodličnejih rodoljubov cele Slovenije. Skrb tega društva in uredništva bode, da se list kakor brž bodo okolnosti pripustile, spremeni v Slovencem toliko potrebnii dnevnik. Treba pa za to, da vsak domoljub, ki se sklada z našim delovanjem, dela za razširjenje našega lista med svojimi znanci.

„Slovenski Narod“ velja po pošti prejeman za celo leto 10 gld. — kr.

” pol leta 5 ” — ”
” četrt leta 2 ” 60 ”

Naročnina naj se pošilja, najbolje po poštnih nakaznicah (Postanweisung), z razločno pisano adreso na opravništvo (administracijo) „Slov. Naroda“.

Ob enem vabimo na naročbo lepoznanega lista „Zora“, kterega bode izdajal slavno znani Davorin Trstenjak v naši tiskarnici. Zora velja na leto 4 gld., na pol leta 2 gld.

Opravništvo „Slov. Naroda.“

Ljubljanska volitev.

V Ljubljani, 16. dec. [Izv. dop.]

„Se eno tako zmago in izgubljeni smo“ — to je misel naših nemčurjev po zadnji volitvi in njih brezupen srd se kaže v lažnjivih predelih „Tagblatta“, kterega volitev kolikor mogoče nam na škodo ponižuje, sebi in svoje privržnike pa v zvezde kuje. Da se bode vedelo, kaj in kako, hočemo posebno nektere momente vzeti v pregled.

Volitev v Ljubljani se je vršila jako mirno, brez vsega hrupa, brez godbe, Slovenci in Nemčurji hodijo mirno drug mimo druga, kakor pri kaki javni dražbi, ktero postopanje bi se pri nemčurjih na Štajerskem, kteri se samo surovostjo odlikujejo, zastonj iskal. Udeležitev je bila jako številna, volilcev je bilo 707, izostalo jih je 403. Izostalo bi jih bilo pa na nemčurski strani še več, ko bi ne bil naš ljubeznjivi dež. predsednik pl. Wurzbach posameznike še po noči pridušal, ka morajo iti volit. Sploh se je rabilo mnogo mo-

raličnega pritiska, kakor pri vsaki volitvi sploh, kar bi vse nič ne storilo, da ni volilni red tako krivičen. Izmed posestnikov, trgovcev in obrtnikov je ogromna večina naša, a kaj pomaga vse to, kadar pritisnejo e. k. penzionisti.

Stare, onemogle kosti, s kufrastimi nusovi, kterih človek celo leto ne vidi, se pokažejo na dan, kakor močeradi ob dežji, zraven pa legijon e. k. uradnikov, nekoliko renegatov in privandnih Nemcev, vsa ta zmes glasuje ustavoverno in kmalu smo za nekoliko glasov prekošeni. Nasproti pa več nego 70 naših volilcev ni dobilo legitimacij, mnogo se jih je izpustilo iz listin, sploh pa porabilo vsako sredstvo nas spraviti v manjino.

In vendar je pri vsem tem razloček jako majhen, iznasa samo 52 oziroma 46 glasov. Ako tedaj odštejemo penzioniste, kteri nimajo volilne pravice in prištejemo naše volilce, kteri po krivici niso dobili legitimacij ali so se izpustili iz listin, potem je večina naša in to za več nego za 52 glasov. To nemčurji tudi dobro vedo, z bog tegaj njih poparjenost, kajti začeli so premišljevati, kajko bi deželni zbor naša poslanca ovrgel? To bode deželni zbor tudi prav lahko storil in sicer na podlagi davkarskih zapisnikov in pravice, ktere nemškutari nečejo znati brez sile! In potem ne bodo nemčurji nikdar več vmagali, kajti ta volitev je pokazala, koliko premoremo pri primerni agitaciji, kljubu krivičnemu volilnemu redu.

Kaj bi tudi ne? Šentpetersko predmestje in Krakovo voli skoro kakor en mož, v mestu samem dan na dan pridobivamo nekoliko stališča, nemčurjem pa gre ravno narobe, bližajo se koncu svojega gospodarstva, to jasno kažejo številke. Lani smo propali za 130 glasov, letos le za 52 in to pod ministerstvom Auerspergovim, in tako pojde naprej!

Kakor pa ima vsaka reč dve strani, tako tudi ta volitev, namreč veselo in žalostno. Veselo, ako pregledamo dolgo vrsto naših zavednih volilcev, žalostno, ako pustimo defilirati nove odpadnike in mlačnjake.

Na čelu odpadnikom prikorakajo naši ljudski učitelji v mestnih šolah. Samo trije so za nas volili, namreč: Praprotnik, Močnik in Tomšič, vsi drugi pa v ustavovernem smislu. Tedaj jomu moralni imena Raktelj, Zima, Belar, Kokalj i. t. d. izbrisati iz narodnega imenika, v katerem so bili do sedaj po nevrednem. Govori se, da se jim je za to glasovanje obljudila od nemčurjev remuneracija. Da je to res, potem bi se naravno sklepalo, da bi ti gospodje za gotov denar tudi še kaj drugega storili. Če se oni ne bodo kesali, mi se gotovo ne bomo! Gosp. Matija Gerber, bukvovez in odbornik kat. društva

je tudi ustavoverno volil, dasiravno ima zasluzek samo od narodnjakov. Priporočamo ga tedaj zlasti č. duhovščini, naj mu dalje dela daje! Gospod Florian Konšek in gosp. Karl Ahčin, oba odbornika banki „Sloveniji“, sta šla rajši na lov, nego k volitvi, kar je pa, to jima povemo enkrat za vselej, kako slaba reklama za narodno banko in marsikdo si bo dvakrat premislil pristopiti banki, ki bi imela biti narodna, ktera pa v odboru nadzorjakov nima. Gosp. Supančič klobučar in zlatar Götzl sta tudi rajši zajce streljala, nego

bi se udeležila volitve. Dež. uradnik g. Urbas, dasi pred kratkim za preglednika imenovan, se ni potrudil k volitvi, isto velja od deželnega uradnika Vilharja. Naša e. k. pošta je oddala samo tri glase za nas (Moos, Hohn, Premk), vse druge je menda „trem“ pridržala doma. Čevljar Tuma itak ni volil, isto velja o gg. Tavčarji, Peterci itd., kteri se navadno smatrajo Vilharjeve prijatelje, nasproti pa so Krisperjevi in Vilharjevi svaki odločno ustavoverno glasovali, kar bi bili lahko opustili. Znani dr. Keesbacher je še pred malo dnevi lazil okolo naših deželnih odbornikov ter moledoval za službo primarijevo, obetaje, da se ne bo več v politiko vikal a denes je ne le ustavoverno glasoval, ampak tudi agitoval. Et meminisse juvabit! Tudi stari ranocelnik Finch je glasoval protinarodno, sploh je pa izmed brivcev edini gosp. Baltazar volil popolnem narodno. Gimnazija je letos večinoj z nami glasovala, oddala je 7 narodnih pa 6 nemčurskih glasov.

Naštevali bi lahko še mnogo oseb pro et contra, pa prihranimo si to kot predmet posebne knjižice; omeniti moramo le še to, da so posebno pridno agitovali od nasprotne strani mladi Gerber in stari Mahr.

Ravno pri imenu Mahr pa nam pride na pamet jako komičen prizor. Gospod Mahr pripelje po stopnicah volilca pod pazduho, vesel kakor hudi duh grešne duše. Bil je to znani mizar gospod Naglas. Toda na mostovžu ga zagleda nekoliko narodnjakov, kteri gosp. Naglasa in Mahra hitro obstopijo ter prvega nagovarjajo, naj nikar protinarodno ne voli, ker med narodom živi, naj se, če ni inače, vsaj volitve zdrži. Gosp. Naglas je takoj zadovoljen in začne razlagati gosp. Mahru: „Schauen Sie Herr Director, ich bin ein Oesterreicher, hab' beide Parteien lieb, warum soll ich mich verfeinden, ich wähle lieber gar nit“ i. t. d. Gosp. Mahr je stal kakor oblit pudelj, ni reknel ne bev ne mev, mislil si je: „Da bi Vas vse vragija odnesel, kjer poper raste“, ko je videl, da smo mu težko pridobljenega volilca odvrnili. Gosp. Naglas pa je šel dvakrat spremļjan po nemčurju, enkrat po narodnjaku, volil pa nikdar ni.

V volilni sobani se je tudi Waldherr, ravatelj znanega zavoda dobro obnesel. Neki kmet se namreč takoj ne spomni imena Vilhar. Nekdo mu pomaga rekši: „Vilhar, Vilhar!“ A gosp. Waldherr jezno zarenči: „Still sein, hier hat Niemand was zu reden!“ potem takem naj bi bil tudi gosp. Waldherr jezik za zobni držal.

Mnogo je še dogodeb in pikantnosti, pa volitev je pri kraji, zmaga je naša — moralčna, in menda faktična tudi, kaj čemo več? — Končaje kličemo tedaj: Slava vam značajni in zavedni volilci, slava pa tudi Vam vrlim agitatorjem!

Dopisi.

Iz Ljubljane, 14. dec. — . . . nik — [Izv. dop.] Volitve so končane in nemčurji so z nekoliko glasovi zmagali. Gotovo bi bila zmaga naša, ako bi ne bili naši mestni učitelji, kateri se sploh imenujejo narodni in kateri so osnovali, kakor znano „slovensko učiteljsko društvo“ — volili Nemce! Razen dveh, katera sta volila narodna kandidata in enega, kateri še celo volit nij prišel, so

vsi glasovali za nasprotno stranko, ker so se bali, da jim odide objubljeni „Theuerungsbeitrag,“ če bodo volili narodno. „Za 30 srebrnjakov je Judas Iškariot prodal Kristusa.“

V večernih shodih je eden učitelj vedno prigovarjal drugim, da naj ostanejo značajni in da se jim ne zgodi nič, ako bodo skupno volili narodne poslance. Rekel je: „Pokažimo da smo značajni in da nam je narodnost čez vse. Kako morejo voliti naši kolegi narodnjake, ako vidijo da mi nismo nič boljše. Kaj si bodo mislili ko pozvedo, da smo volili nemčurje, ali da nismo šli na volilno bojišče. Stopimo ponošno v volilno dvojranu in recimo: Krisper in Vilhar naj bosta naša poslanca. Ne stisnite glave med ramena zdaj ko je treba svetu pokazati da ste res narodnjaki, da ste učitelji slovenske mladine, zakar se delate. Nij dovolj da se samo figurira, temveč se mora pokazati tudi dejansko.“ Enako jih je navduševal še drugi nazoči učitelj, a nič nij hasnilo vse prigovarjanje; temveč g. Belar učitelj mestne glavné šole bil je razžaljen in je srdito rekel, da on si ne pusti zapovedati koga da naj voli, on ve sam kaj ima za voliti. Ako volim slovenske kandidate, me bodo po „Tagbl.“ nosili, službo takoj mestni zastop razpiše in sem brez kruha, enako mi vza mejo „Theuerungsbeitrag“. Gosp. Belar, Raktelj, Kokalj in ne vem kako se vsi imenujejo so volili Kalteneggera in Supana. „Brez kruha“, to je laž, kdor je za delo in hoče delati, ta dobi še zmerom kruh v deželi; kdor z izdajstvom kruh služi — ta ga ni vreden. Gosp. učiteljem pa voščimo, da bi jim oni „Theuerungsbeitrag“ prav dobro teknil, kajti edino to je bilo uzrok, da so volili nemčurja in želeli bi vsem da bi jim mestni zastop še poseben „Wahlbeitrag“ blagodušno dovolil, zato ker ste se tako hrabro držali za njegove kandidate; žalibog da mestna blagajnica je tako precej suha.

Nemorem si tudi kaj, dabi ne omenil poštnih uradnikov, ki so sicer vsi narodni (živi Slovenci, enako učiteljem pri kozareci vina) a samo trije so imeli pogum da so volili narodna kandidata. Drugi niso šli volit, ali so pa volilne listke uničili. Omenjeno naj še bode da je odbornik, blagajnik slovenskega (?) katoliškega društva gosp. Gerber, proti našim kandidatom glasoval. Toraj sta bila klerikalna kandidata Suppan in Kaltenegger, naša dva sta bila narodna. Jako veliko slovenskih volilcev ni dobilo volilnih listkov. Dotični so protest vložili. Agitacija še ni bila nikdar tako živa, kakor letos pri obeh strankah. Od nemčurske strani sta najbolj lovila volilce znani Mahr, ki učitelje v njegovi kupčijski šoli s „Flegelnom“ titulira in „Šafarjev Dolfi.“

Iz Ribnice. 13. decembra. [Izv. dop.] Včeraj se je dovršila v Kočevji volitev poslanec in dasi po mnogih zaprekah, zmagali smo vendar.

Nasprotina agitacija je bila nenavadno huda, zlasti pa se je odlikoval v tem gospod Teodor Rudež, e. kr. pristav v Ilirske Bistrici in Kozlerjev oskrbnik gosp. Getterer. Gosp. Teodor Rudež je namreč vzel za tri meseca odpust, kar sicer za sodnijo v Ilirske Bistrici ni posebna izguba, toda, ako se pomisli, da šteje sodnija v Bistrici blizu 13000 števil na leto, da sta sistemizirana dva pristava, da ima drugi pristav Resman kazenski referat, ki je silno velik, smelo bi se vsakako sklepati, ka bi dobro in pravilno bilo, da posp. Teodor Rudež svoj odpust bolje porabi, nego za protinarodno agitacijo. Ako mu pa pisarniško življenje sploh že preseda, naj se pa umakne in naredi drugemu prostor.

Kakor nas je postopanje tega gospoda žalilo, tako nam je bilo nerazumljivo agitovanje oskrbnika Kozlerjevega kjer je naravnost podkopaval kandidaturo brata svojega gospodarja gosp. Petra Kozlerja, oziroma gospodarja samega.

Da se pa ne mudim predolgo pri teh osebah, naj v kratkem opišem volitveno dejanje. Zbral se nas je na volišči 88 mož. Vsled raznih sredstev je bilo naših 44 in Kočevarjev 44, kajti slednji so si pridobili tudi glasove iz Loškega potoka. V volilno komisijo je bilo voljenih pet Kočevarjev a samo dva naših. Vse je kazalo slabo za nas, pa še hujše se prične, kajti Kočevarji nam hote izvreči dva naših volilcev, češ da še nista stara 30 let, ktero starost bi moral imeti vsak volilec. Mi smo ugovarjali in vložili protest, pa gosp. e. kr. okrajni glavar Fladung, ki se je sploh jako brezozirno in surovo obnašal, raztolmači dotični Š, v katerem je rečeno, ka mora vsaki poslane biti star 30 let, tako, da mora tudi vsak volilec biti star 30 let! Tako so nam ovrgli tedaj 2 glasa in bilo je naših še 42, nasprotnih pa 44. Kaj početi? V budi sili nam pride pomoč. Jako premeten gospod med nami začne namreč ogledovati Hočvarje in najde med njimi dva, ktera se mu tudi nista zdela dovolj stara. Objavi svojo misel in zahteva, da še pošlje v pisarnico po dotične zapisnike. In glej čuda! iz zapisnikov se res razvidi, da se nihče izmed imenovanih dveh ne šteje 30 let, das i je enemu manjkalo samo 22 dni. Kočevarji malo osupnejo, pa vendar trde, da 22 dni ne stori hič, naši pa razkačeni odvrnejo: „In ko bi mu sam eno uro manjkalo, ne bode volil zdaj pred 30tim letom.“ Začno se posvetavati in ker dolgo nič ne sklenejo, jim reče eden izmed naših gospodov: „Nur konsequent, meine Herren! — „Halten Sie's Maul!“ zagromi Fladung, uredni zastopnik vladé! — končno pa sta se ovrgla vendar omenjena Kočevarja. Bilo je potem takem nas 42 a Kočevarjev 42.

Prične se tedaj glasovanje. Med glasovanjem pa nepričakovano zmanjka nekega Kočevarja,

kterega je menda začela peči vest, vsi biriči in drugi taki škrije ga niso našli, dasi so ga po vsem Kočevji iskali, vrh tega se je nam pa tudi posrečilo, pregovoriti nekega Kostelčana, da se je volitve zdržal in tako smo dobili mi 42 glasov, nasprotniki pa 40. — Tako se je vršila ta gotovo originalna volitev, pri kteri se je gosp. Fladung skazal tako surovem. Uboga vlada, še ubornejša pa dežela, ki ima take uradnike! Vse popisane dogodbe pa nam bodo v poduk za prihodnjo volitev, pri kteri budem vedeli zavrniti zvijače in brezozirnosti Kočevarjev, ktem prav resno svetujemo, da se streznijo in z nami v porazumljjeni življenju.

Iz Gorenjskega. 16. dec. [Izv. dop.] Kranjska je odgovorila. Po vsej liniji zmagali so tedaj narodnjaki, po večjih krajih celo enoglasno. Sploh pa smo od zadnjih volitev skoraj povsod pridobili narodnih glasov, celo v Ljubljani in Tržiči; v Kranji pa toliko, da so se nemčurji kar ustrašili. Pa imeli bi lahko še več glasov, ko bi umeli nekteri ljudje duh časa. To velja tudi o učiteljih, vendar nekaj se je zboljšalo tudi tukaj. Iz gotovega vira pa vemo, da Loška učitelja Kramer in Sadar in Kranjska, Engelmann in Cebin nista glasovala. Tudi ravnatelj Krob in gimn. učitelj Pirker nista prišla glasovat. Svetovali bi temu gospodoma, naj gresta na Kočevsko gimnazijo, na slovensko Kranjsko potrebujemo drugih mož. Sadar in Cebin pa potrjujeta, da smo imeli prav, ko smo trdili, da so provizorični nadzorniki bili vsi vladne kreature. Učitelji! danes je čas tak, da ima časništvo naj večjo moč in stranka, ktera nema lista za se, je propala. Kdo pa je vas izmed slovenskega časništva zagovarjal? Samo „Slov. Nar.“ in noben drug list ne. Tudi zanaprej bode vas gotovo zagovarjal, toda pogoj, brez katega ne, je: odločna narodnost! Ako se boste iz nazega samega kruho- in trebuhoborstva vezali z izdajalcem našega naroda, ne bo mesta med narodom za vas! Človek brez ljubezni iskrne do domovine, ki če žalost jo zadene, zapusti jo, da pogine

„Ta ni vreden, da varuje.“

„Da ga v sebi dalj še nosi.“ (L. Toman.)

Kdo se pa tam pelje? Kaj pomenijo slovenske zastave na vozeh? Oj! to so zmagonosni Kamničani, ki drčijo ravno iz volilnega bojišča oznanit rodoljubom v Kranj veselo poročilo, da so zmagali. Živelj! Hajdi! za njimi v Kranj. Tu je vse živo! Po trgu možko korakajo Kamnički in Kranjski „purgarji;“ lica jim še žare, na obrazu se jim bere srčnost, s ktero so se vojskovali v boji za domovino! Eden drugemu kakor da bi rekli:

„Glej in dopolneno je! sovražniku strašnem' osreje
Vjedajo rane, ko strup, dlani odpadel je meč,

Listek.

Burklarije iz Zagrebškega življenja.

IV.

Življenje v hotelih je povsod enako: v Zagrebu je ravno tako kakor v Ljubljani, in v Ljubljani isto kakor na Dunaji ali v Parizu. Povsod isto kozmopolitično obnašanje gostov, povsod isti trapasti natakarji, povsod iste jedi, z malo razliko povsod iste cene, povsod ista zunanja pomaziljenost. Kdor po svetu iz hotela v hotel potuje, ta nikjer nič novega ne vidi. Kdor pa hoče videti pravo etnografsko barvo ljudstva, ta mora iti v proste krčme. In v eno tako — ne zameri mi in ne ustavljam se, prijatelj — budem tudi jaz tebe peljal. Vse je pošteno: hiša je poštena, domači ljudje so pošteni, gosti so pošteni, pijača in jed ste pošteni, postrežba je poštena in cene so poštene. Prag te krčme — jaz jo poznam že šestnajst let — še ni nikoli ne poštena noga oblatila. V njej prijatelj, ne bodeš slišal ni klafati, niti kleti. Nizka streha, od ktere ledeni klipi vise, da bi jih mogel z roko odtrgati, dva mala okenca na ulico, ki sta

zdole s piljevino zasuta, zelene polkence, na oknih zagrinjala, ki so pa bolj zato, da so, ne zato, da človek ne bi mogel od zunaj noter videti, nad nizkimi vrati šopast brinjev vrh, od katega je pa samo še host, kajti igliči so že vsi iz njega se osuli, zid od fantalinov na vse mogoče načine načekan in napisan, taka je kréma, v ktero te prijatelj, peljem, kajti če hočeš videti, kako se po bolj prostih Zagrebških krčmah živi, moraš skozi te vice iti, tu ne pomaga nič. Noter stopevši se bodeš ogledaval po kakej postranej samotnej mizici, pri kterej sedči bi mogel neopaženo svoje „croquis“ črtati. Tako mizico bodeš zastonj iskal, kajti v celoj sobi je samo ena dolga miza, in okolo nje že polno gostov. Praševalno se bodeš na mene ozrl: češ, tu ni za naji prostora, odidiva! Med tem so se pa že gosti okolo mize skupaj stisnili, in prostor za dva sedeža naredili. Vidim ti na lici, da te malo ženira, toda jaz nemam denes nobenega obzira na tvoje ženiranje, dobro vedé, ka ga bodeš preje nego sam misliš premagal. Vino, še poklicala nisva, pa že stoje vrč in dve kupici pred nama. Gosti okolo mize so vsakdanje prikazni: obrtniki, trgovci, činovniki,

dijaki, oficirji domačega polka, sploh iz vseh plavov Zagrebškega prebivalstva. Krčma je že iz starih časov na glasu zavoljo dobrega vina, in zavoljo tega vsak večer polna častilcev dobre kapljice. Vsi gostje so eno društvo. Vsi se med seboj razgovarjajo, ko da so vsi bratje istega materinega telesa. Tudi ti prijatelj moreš ktero vmes reči, če te je volja, vsi te bodo dragovoljno poslušali. Kendar se začenja v društvu „dobra volja“ obudevati, pridejo celi bokali vina na mizo, iz katerih se bode tudi tebi prijatelj, ravno kakor vsem drugim, kupeca polnila, pa samo nič se ne brani, saj bi ti sicer tudi zastonj bilo, da! še razžalil bi društvo! Če je kak brijač v društvu, ima gotovo tudi „tamburo“ v žepu. V Zagrebu so naj izvrstnejši tamburaši brijači, dejal bi, ko da imajo baš oni neko predpravico do tambure. Tambura je na Hrvatskem to, kar so n. pr. citre na Štajerskem. Vsi gostje spremljavajo tamburaša, eden po taktu vmes žvižga, drugi na pol glasno vmes mrmra, tretji s prsti po mizi brunca, četrти z ramo ali z glavo klima, pa — hrvatska kry se kmalu užge, nazadnje vsi glasno zapojijo. S prva ti prijatelj ne bodeš vmes pel, pa pri četrti, peti vrstici še bode

Ustavoverec, ki zobe drakonove s'jal je,
Kaj je denašnjega dne? — votla podoba za vid,
Domčin posmeh; tuju sramota."

Pod mestom pa pokajo možnarji Ločanom v čast, kateri na „Gaštaji“ pri dobrem dolejnju in mastni pečenki štejejo glasove, ktere je nemčurski kandidat dobil. Denes je Kranj slovensko mesto, ni se mi treba bati narodnjaku, si mislim, nocoj ostanem tu, bom videl, kaj bo drevi? In res! Ob 1/2 9 zvečer se je zbralo rodoljubov v obilnem v čitalnici, kjer so bili zbrani tudi pevci in godeci. Ko je ura udarila 1/2 9, zadoni „Naprej“ iz godbinega orodja godeev, in vsa množica se je vzdignila in podala z mogočnimi lampioni pred poslančevu stanovanje, kjer so mu naredili lepo serenado in peli: „Naj čuje zemlja in nebo,“ „Bodi zdrava domovina,“ „Oj ostra moja sabljica.“ Živoklici in pokanje možnarjev so bili odmev prelepim glasovom domačim. Od tam se je podala množica po vsem mestu, po vseh ulicah, godeci pa so piskali in godili da je bilo kaj. Sem ter tje pred nekterimi hišami, v katerih stanujejo rodoljubi, so postali, kjer se je govorilo, pelo in godilo. Mislit sem da sem v zlatej Pragi, ker na Slovenskem še nissem čul govora pod prostim nebom, kakor nocoj. Tudi pred županovo hišo so ostali, in so se mu zahvalili, če tudi je sam ustavoveren in nasprotnik Slovencem, zato ker je odstopil od kandidature, kero je bil prevzel že, in ni kot zastopnik slovenskega Kranja skrunil časti in slovenskega značaja kranjskega mesta. Nemčurja ni bilo nobenega videti. Hudobni jeziki so pripovedovali, da so si pri Dolencu s pivom in vinom jezo hladili, oči s tobakovim dimom slepili, da bi ne videli, kaj se godi in s figami ušesa mašili, da bi ne čuli godbe in živoklicev, pred katerimi celo Kesbacherjev pudel evili. Pozno v noč so se ljudje mirno k počitku podali in sladko zaspali; v sanjah so pa videli Dolfita Dunajskoga, ne Ljubljanskega, kako počasi s predsedniškega stola leže, za njim je postal mož podoben Hohenwartu. Še druge prikazni la Derbič, Jagrič, celo uradniško druhal so videli, kjer so pa bolj sami preplašeni bili, kakor da bi druge strašili, kajti „slovenski duh“ je bil denes precej nemčurjev pobral. Meni se ni nis sanjalo, če bi bil tič, frčal, bibil rad v Tržič gledat, če si je župan Tržiški pri agitaciji kaj zelo eoklje zbrusil?

Iz Radoljice. 16. decembra R. S. P. [Izv. dop.] Volitve so pri kraji, in ako si ogleda o izid in sredstva, katerih so se različne stranke posluževale, moramo biti zadovoljni. Da imamo v kmetskih občinah za vselej zagotovljeno stališče, to so pokazale volitve že lani, a da smo dobili tudi v mestih mnogo privržencev več, to more veseliti vsacege domoljuba. Zdi se mi potrebno povediti nekoliko o radoljških nemčurskih smeteh,

da bode svet izvedel kako zaničljivi so naši nemškutarji. Ker je Radoljica le malo mestice, ker se drug drugega poznamo in ker naši nemčurji, ki so pravi „dii minorum gentium“ ne morejo skrivaj agitirati, izvedeli smo precej vse njih počenjanje in res so marsiktero prav debelo zasolili. Postari navadi vodi vso agitacijo radoljška „Hiacinta,“ ktera hoče, naj velja kar hoče, nam na sramoto v deželnih dvorani se svetiti. Zbrala je okolo sebe vso radoljško birokracijo počenši od Wurzbacha, kjer se zmirom mesto okrajnega glavarja pri nas zaseda, do zadnjega beriča, ter si pridružila še neradoljške branjevev in čevljarjev etc. iz med katerih si je izvolila nekega „Hudournika“ za vodjo in mu pridružila kot vredna brata enega pričkovega čevljarja in enega sedlarja za podvodje agitacije. Ti trije vredni vinski bratje, kričali, razsajali so celi teden po Radoljci, podkupovali in upili „kjer smo mi tam je zmaga“ ter lovili radoljško „misera plebs.“ Izvolili so si ti ljudje neko krčmo, znano pod imenom „Hotel zur kleinen Laus“ v svoj kazino, kjer so se gospodje, ktere sicer poltoni, prestopiti prag, s svojimi „fravami“ zbirali v posvet in zaroto „černuhom“ in „reakcijonarnim“ Slovencem. Ne budem ponavljal psovki in laži, s katerimi so pitali narodnjake; vsaj že pozna celi svet liberaluške drhal slovar laži in psovki, tudi ni vredno ponavljati, kaj je obetala sadu radoljška „Hiacinta,“ ako jo v deželnem dvorano posade. Ljudi, ktere je mogoče podkupiti je mnogo, in tako so zbobnali lepo armado skupaj, pomnoživši jo z uradniki — med katerimi sta bila tudi dva novo počena davkarja, ktera še nikakoršne volilne pravice nemata, nekaj po dva goldinarja plačujočih purgarjev, in med njimi tudi taki gospodje katerim se je že lani volilna pravica odrekla. In ta vojska se je vzdignila, na čelu gospod Wurzbach in za njim drugi „velikaši“ vodje in podvodje ter peljala se v dolgi vrsti načrte se sijajne zmage v Tržič, da pobije vse „černuh“ in „farške hlapce“. Lepo je bilo videti te romarje in slišati mogočno gromenje hripavih glasov: „Hoch Hijacinta!“ hoch — „frfasenga!“ med ktere so se mešali nežni glaski radoljških nemčurskih gospa „hoch Cimbria!“ Mraz pa je pritiskal z vso silo na nemškutarje in Slovence da je bilo joj! In prišli so v Tržič radoljški „nemški“ purgarji in se tresli od strahu in mraza kakor šiba na vodi, kajti ni imel vsak purgar gorke obleke in Kamničanov je bilo nad sedemdeset. Tržiški Cimbri pa so hodili s povešenimi glavami in zdihovali: „Nemčija reši nas, Nemčija varuj nas Slovencev!“ kajti mnogo Tržičanov je spoznalo liberalno sleparijo in postali so narodni. Mraz pa je prihajal zmirom večji in liberalna gorkota ga ni mogla panati. Med tem pa se začela volitev in mraz je pritiskal bolj in bolj ter dosegel ob 12 uri opoldan 112 stopinj, za nemčurje in

liberalna gorkota 99 stopinj močna ga ni zmagala. Takrat je zvenela nježna Hiacinta, slovenska lipa pa na veliko radost vseh slovenskih volilev košato etveta. In Cimbre in nemškutarje je popadel velik strah, ter so bežali z velikim krikom iz volilnih nebes, ter se podali v krčmo h Klandru da se oddahnejo. Na pragu pa jih je sprejemal neki fantalin, z imenom Pollak, kteri je prav inteligenčno slikal in žvižgal, ne vemo ali na čast padli Hiacinti ali sam sebi v veselje in kratek čas. Strah pa je nemškutarško vojsko prevzel in razkropil brez petja in godbe na dom, kajti le padli vodje smeli so se okrepčati pri Klandru. Tako mi je popisoval volilec narodnjak to velikansko vojsko ter končno izdihnil: Bog živi Slovence! in poslance, a Bog jim daj tudi toliko potrebnog pogum, za nas se pošteno in neustrašeno boriti.

Omeniti moram le še nektere reči. Med volitivo ktera se je vršila v dosti boljšem redu nego lani, se je v eno mer ujedal in renčal nad slovenskimi volilei radoljški Tavčar, pa tudi ujel od narodnjakov mnogo gorkih. Še to: 13. t. m. zvečer zvabili so nemškutarji narodnega volilea v neko krčmo, da bi ga pregovorili naj voli Turna. Obdelavali so ga po moči ali ni se dal prevariti. Ko vidi tudi nazoč nek uradnik, da nič ne pomaga vse pregovarjanje, začne govoriti na pol glasno narodnjaku na uho: da vsa narodna stranka ni druga nego „sleparja!“ Dalje o veri kvasivši pravi: Jezus bil je slabši rovar, nego je Luter — on se je potepal z nekterimi postopači sem ter tje in ljudi šuntal, dokler so ga ujeli in križali. Narodnega volilea zgrabi jeza in malo da ga ni dobro našeškal. Po volitvi se je zbralo nekaj inteligencije v znani krčni v Radoljci. Modrovali so ti propadli „liberalci“ in med njimi eden najhujših kričačev pravi: „Drugi jih pa bomo.“ Na to reče drugi, ki je visokoroden gospod! „Prav bi bilo.“ Zopet prvi: „Denes je malo manjkal, da ni bil boj; usnjarski pomagači bili so že pripravljeni.“ Neki narodnjak to sišavši jim reče: „Gotovo komandirani?“ In na to so vsi omolknili. Slava gre torej narodnim volileem za njih taktno obnašanje v nemčurskem Tržiči. Vladi pa dajemo svet: da naj drugič ostro pazi na nemškutarske Tržičane, kteri hočejo že pri vsaki volitvi boj provočirati. Povemo naprej, da tudi nam kri, ne voda teče po žilah, ali mi se hočemo postave držati. In h koncu še nekaj: Po volitvi pride k agitatorju Hudourniku (nomen omen?) nek zaslepljen nemčurček ter se hudeje da je dobil samo 1 gold. in žuga ako mu ne dajo hitro še dva, da bode razsajal. Agitator se prestraši in mu da 2 gold. in dobro je bilo; se ve da je kljub temu se vse precej izvedelo. Vam narodni volileci pa v Tržiči in posebno v Kamniku, kličojo volileci Radoljški srčni: na zdravje! V teku četirih let, zbobnala nas je

tudi tvoj glas vmes ukrašel. Val navdušenja te bode kakor bilko vzdignil in seboj vzel, lice se ti bo užgal, oko razzarilo, in nazadnje boš morebiti ravno ti naj hujši pevec. Seznal se boš s svojimi sosedi na levo in desno, in da veselje še više zakipi, boš ponujeno bratovščino pil stem in z onim. Roke si boste stiskali in v lice ljubili. Celo društvo bo pričevalo tvojim pobratenjem, in pesmi: „Na mnogaja lijeta“ in naša „Kolkor kapljie toliko let“ itd. bodo okolo tebe donele, kakor visoka pesen iz harpe Davidove. Ker so dekleta v hiši, se začne tudi plesati, na kar so dekleta že komaj čakale. Ti prijatelj ne boš začel, to vem, pa so že drugi v društvu, ki začnejo, in če gre en jarec črez most, gredo vši za njim. Samo malo te budem dregnil, in takoj boš kakor povoden mož v narodnej pesmi „Urško“ pod pazuhu vzel, ter ž njo v kolobaru zacepetal in zaprašil. Nobena ti ne bode odrekla, saj ni nobena štimana, nobena preširna, to pa itak veš, da vsak deklica rada „kakor sraka gor in dole skaka.“ Ti jo moreš v plesu upehati, da se jej bodo od nagle sapice rudeče šobice tresle, in nič ti ne bode v zamero vzela. Pa le ne zbiraj preveč plesalke, za kolobarenje je vsaka

dobra, ali ta ali tista, ali boginja ali glista! samo da ima okroglo peto in poskočec v kolenu pa gje „hop, hop, hop, mlada krv je krop“ itd.

To pa še ni superlativ zabave, ta še-le pride! — Prijatelj ti pogledaš na uro, vidiš da je po Ljubljanskem moraličnem horologiju že pozno, pokličeš krčmarja, da plačaš in greš, pa tvoji sosedje, s katerimi si se bil malo poprej vse križem pobratil, te primejo vsak za eno roko, zapode krčmarja nazaj, ti si postal v pravem pomenu besede ujetnik, ter moraš, hočeš ali nečeš, na žuganje večne zamere obljudbiti, da ostaneš. Zdaj še le zveva, da sta dva godovnjaka v društvu, ki se nista htela že poprej odkriti. Ker je že pozno, se okna s plahtami dobro zapažijo, in vrata zaklenejo. Zdaj se celi lagvičec vedernjačec na mizo zavalni. Ovencan je z venci bršljana, in okinčen z narodnimi trobojnicami. Krčmar predava vratni kluč enemu godovnjajučev, ta odbije pilko, ter ga v sodičec spusti, češ, prej ne bode nobeden iz hiše šel, predno se vino iz sodička do zadnje kaplice ne izpije, in kluč pri vratah ven ne dobi. France, ti si skusil to; potrdi, da to ni burklaria, ampak resnica. Prav za prav je to divja orgija, ki ima samo v tem

svojo prizanesljivo stran, da je Hrvatska bogata vinska dežela. — — —

Prijatelj nič se ne straši: lagviček bode prej prazen, nego si domišljajoš. Napitnica drivila bode za napitnico, ena lepša od druge! ena domorodenjša od druge, ena ognjenejša od druge. Zmerom se bode našel novi „titulus“ za izpraznenje kupic. France, ali se še spominjaš onega večera, ko je moral redom vsak gost pri nekej napitnici vsred sobe poklekniti, se na to in ono rotiti in zaklinjati in nazadnje majoliko zvrniti. Tako kakor se je oni večer zaklinjalo in rotilo, tako po prilici se je Hanibal pred žrtvenikom bogovom rotil in zaklinjal, da bode Rim na razvaline razdrobil. Drugi dan je se ve da vsak uvidel, da je vse to le pena bila. — — — Kadar bo godovno domače gospodine, te budem prijatelj, zopet v to krčmo peljal, tačas boš pa moral na njeno zdravje iz njenega šolnja piti, kar je bila tudi vitežka navada srednjega veka. — Drugi dan se bodeš prijatelj našel v svojej posteljici. Kako si v njo prišel, to bodeš težko vedel. Glava te pa ne bodebolela, ta samo od malopridnega društva boli. Pozabil pa, kar si doživel, nikoli ne bodeš. — p.

vlada že štirikrat v Tržič k volitni črepinji. Zmagali smo zmirom in zmagali častno, a tako častno kakor letos še nikdar! Vendar delajmo z svojo pozornostjo že za v prihodnjič, nemškutarski Radoljčani bruhajo jezo in srd in zaklinajo maševanje. Ali bati se nam ni ako bodo pozorni in delavni. Nemškutarija ne sme nikdar več zmagati v naši slovenski zemlji, in ne bode!

Iz Postojne. 15. decembra. [Izv. dop.] Nekoliko o postojnski volitvi. V vtorak 12. decembra je za kmetsko občino volitev; deležnih volilcev je bilo 92, gosp. Koren je dobil 92 glasov in dr. Kosta prejel je 89; gosp. dr. Deu, kakor preljubljen komplementač ljubljanske nemške intelligence, izvoljen je „enoglasno.“

Druga volitev za Postojno, Vrhniko in Lož je bila v četrtek 14. Takoj zjutraj je bil naš trg živahnno napolnen volilcev. Izvoljen je gosp. Fr. Kotnik s 123 proti 32 glasovi dr. Deu-a, za katerga so večijel, izjemši nektere stare snedeže, sami uradniki glasovali. Zadnja volitev daje priložnost nekoliko bolj zanimivih reči omeniti. Že dober teden pred volitvijo, koračil je g. dr. Deu v Lož, hlinil se okoli kmetov, sè starimi „šriftami“ pod pazduho, skušaje si zvijačo glasov pridobiti. Ker so pa kmetje sladkaču hrabet obračali, prizadeval si je pri svojih nemških gospodih v Postojni boljši uspeh doseči. In res podali so si desnico, agitirali na vse kriplje, klicali nemške kulturo-nosce k posvetovanji v „kazino“, kmetom obetali jedi in pijače. — Trdovratne so pa strašili, da ako Deu-a ne volijo, dobe različne križe in težave na vrat. Nekega kmeta je g. dr. Deu strašil, da bode Postojno zapustil, ako ga ne bodo volili! Ako je menil „inteligentni“ g. Eduard da ga ljubimo, se je zmotil. Pri volitvi je dobil dokaz, da se ne jokamo, ako pobere svoja kopita, kadar mu je draga. Še pot mu plačamo in celo s staro metlico smo pripravljeni po ribniško za njim kaditi. Gospod dr. Deu! krivica je da niste izvoljeni, Vaša pot v Ljubljano, v Lož, Vaš trud vse zastonj! Rekel je naš ljubljeni gosp. Eduard pri kandidiranju, da ni od „nobene stranke odvisen.“ Pa vendar ne boste hudi, ako omenim, ker znate tako moški biti, „da ste odvisni od kmeta“, da mora vendarle kmet svoje žule tudi Vam nositi in ker ste, če prav naravnost ne, odvisni od kmeta, boste ž njim, če imate sreča na pravem mestu, in ne zoper njega. In kako kmet misli, to ste videli pri volitvah. — Odvisni ste pa tudi od vlade. In ker zdanja vlada neče tega, kar naš kmet hoče, — zakaj si vi prste pečete. Take misli Vam pa naj nikar po glavi ne rojte, da nas boste še po „nemško iz slovenske kože slekli.“ Tudi naš čas se bliža.

Slovesno je praznovala postojnska čitalnica veselico 10. decembra v spomin našega prvega pesnika F. Preširna; živo je bilo radovanje domačih, kakor tudi tujih gostov, katerim je ugodno vreme mogoče storilo, prijaznega večera udeležiti se. Prve točke so vršile se z lepim petjem milih slovenskih pesmi pevanih od vrlih Slovenk in gospodov. Pogrešali smo govore, zakaj je bil izpuščen, kak zadrtrek je moral biti, nam je neznano ostalo. Lepi, praktični dobitki tombole ustrezavali so občinstvu. Posebno so nam ugodili zopet vrli diletantje z igro: „V Ljubljano jo dajmo“; predstavljal so taisto tako izvrstno. Gospodičina F. Ditrigh je igrala staro mater, gospod M. Penko starega očeta, oba sta igrala dobro in prav po resničnem življenju; gospodična N. Stegu je igrala nevesto Marico, gosp. L. Kotin ženina Mirkota, gospodič. J. Lavrenčič deklo Nežo, gosp. C. Ditrigh hlapca Pavleta, tako gibčno, komično v obnašanju in obleki, da nas je smeh lomil. Končno je prišel svat in bilježnik, zadnji natančno predstavlajoč nekega nam znanega „neodvisnega nemčurja“ je bil je s ploskom sprejet. Po dovršeni igri bili so diletantje z ogromnim ploskom in z klicem: dobro, dobro! še enkrat pred občinstvo poklicani.

Politični razgled.

Auerspergovo ministerstvo je kranjske Slovence obdarilo z nemškim deželnim poglavljem. Namesto dozdanjega glavarja dr. Razlaga je za to mesto imenovan grof Aleksander Auersperg, dozdaj c. kr. okrajni glavar v Litiji, ljut nasprotnik slovenstva, kar je edina zasluga tega grofa. Med tem ko je prejšnji cesarjev minister Hohenwart toliko pošten bil, da je pov sod deželnega glavarja vzpel iz večine, je novodobna nemška pravičnost zdanjega ministerstva Auerspergovega tako, da so iz človeka manjšine, ktera zastopa še bolj neznavno manjšino v deželi, na celo deželnega zborna in odbora postavili. To je že nesramen absolutizem, ne pa konstitucionalizem. — Veljalo bi, da bi g. Kozler iu nobeden izmed Slovencev niti namestovanja ne prevzel, ker če nemčurjev in nemške vlade ni sram proti vsem običajem ustavnosti in proti vsej praviči glavno mesto odvzeti, naj imajo še drugo. — Škoda, da bode včeraj odprt kranjski dež. zbor samo kratko časa trajal, sicer bi novega predsednika posebno priporočili večini. Gotovo ministerstvo ni moglo razen Dežmana nobenega izmed manjšine „nepostavnega“ zborna postaviti na predsedniški stol, s katerim bi bilo javnemu mnenju bolj v obraz uveljavila, nego s tem aristokratičnim birokratom. Da je to storila, krivo je najbrž tudi — ime in sorodstvo z ministrom Nepotizem je tudi ena izmed čednosti ustavoverne stranke. — — —

Volitve so z včerajšnjim dnem končane tudi na Českem; in pa še nam v tem hipu znano, ali so v českem velikoposestvu zmagali ustavoverci ali ne. V Pragi so narodnjaki slavno zmagali. V Bukovini, kjer je večina vlad prijazna, moral se je čudno goditi, ker izvoljenih je celih šest c. kr. okrajnih poglavjarjev.

Praška „Politik“ je bila zopet 15. t. m. ad majorem Kollerij glorijs konfiscirana. Ona številka „Politike“, v kateri je bilo zadnje tudi od nas ponatiseno pismo Košutovo objavljeno, je vsled protesta lastnika Skrejšovskega oproščena. Dalje poroča ta list, da je generalni adjutant cesarjev grof Pejačevič, kteri je Nj. vel. pri pogrebu velike kneginje Oldenburške v Pragi zastopal, pokupil vse eksemplare „Politike“, kar jih je pri vratarju na kolodvoru našel, ko se je na Dunaj peljal. Kollerjevo pismo o volitvah, ktero je v oni številki tiskano na adreso nekterih velikoposestnikov, mu je menda jako dopadlo in in morebiti adjutant cesarjev misli, da bode ono pismo na najmerodajnejšem mestu zanimalo.

Glasilo galiških Poljakov „Gazeta Narodowa“ terja, naj poljski poslanci izjavijo, da smatrajo zdanjo sestavo zdaj voljenih deželnih zborov kot nepostavno in da ne pridejo v državni zbor. — Ako bodo Poljaki svet tega svojega lista poslušali, potem je na enkrat proč z nemškim igranjem in rajhsratovem.

Poljaki so s tem, da se vsaki vladni prijazni kažejo, slabo kupčijo napravili. Kellersperg je hotel Rusine v Galiciji, piše „Gazeta Narodowa“, zoper Poljake porapiti, cesar pa cesar ni potrdil in Kellerspergovo delo tako v kali končal. Minister Lasser je Kellerspergu rečeno svetoval. Auerspergu je neki cesar ukazal, da se poravnanje z Galicijo izvesti mora, in Lasser je kljub svojim od cesarja nepotrenim namenom o Galiciji stopil v ministerstvo. Grof Wodzicki bi bil imel postati poljski minister, kar pa ni hotel, ker sedanje ministerstvo glavnih toček poljske rezolucije neče zastopati pred državnim zborom. — Tako poljski list. Mi pa se moramo čuditi, kako Poljaki s tako stranko, ktera jih vedno za nos vodi, še prijaznost gojiti morejo in še od državnega zborna kaj upajo.

Dogodki v Petrogradu t. j. carjeva napitnica na Nemce in „zaobračaj“ v ruskem novinstvu je še vedno ena glavnih točk, o kateri dnevno slovstvo piše. Peterburski vladni „Praviljstveni Věstnik“ govori o prijateljstvu Prusko-Rusko-Avstriji-

skem. Nemški listi se tega „bismarkizma v Peterburgu“ (kakor to postopanje rusko „Pokrok“ imenuje) otročejo vesele, in pruska „Spener'sche Zeitung“ že v roke ploska, da zdaj strahu panslavizma ni več, da bode Germanija imela prostro roko v Evropi. — Ali vse to je varanje. Obuli so kožuh prijateljstva, pod njim pa brusijo nož eden proti drugemu, Prusko zboljuje svojo vojsko in utruje trdnjavo Justenburg Rusu pred nosom, Rusija dela enako, Andraši je pa reklo, da še 20 let potrebuje za organiziranje Magjarov, in zato šel k russkemu poslancu na „priateljski“ obed. — Neumno je, ako se Nemci tako zelo vesele, če ruski organ pravi, da je panslavizem — osvojenje in porušenje vseh Slovanov pod Rusijo — nezmisel. Saj to smo mi sami, in narodni ruski panslavisti že izgovarjali, da tacega panslavizma nihče, ne terja. Sicer pa ne vladajo besede, ampak logika dejanih svetovno osodo.

Razne stvari.

* (Rojanska čitalnica) napravi 26. t. m. besedo z deklamacijami in govorom. Dramatični odsek bode predstavljal veselo igro: „To sem bil jaz.“ Vabijo se vsi čestiti udje k tej veselici: neudje, kteri bodo upeljani od udov, dobodo vabilnice in plačajo vstopnino.

* (Novčasopis.) V Osjeku bode od novega leta naprej izhajal nov časopis, kteri bode samo za duševno in materialno povzdrogo ljudstva pisal in se v politiko ne bode vtikal.

* (Po telegrafu.) Znana pripoved, da je nek slovensk kmetič, ko se je pri nas prvi telegraf ustanoval, hotel svojemu ljubemu sinu, studirajočemu v glavnem mestu poslati nove črevlje, pa jih je obesil na drat misleč, bodo že prišle do njega. Ali slovensk kmet je neizobražen, pravijo Nemci. Zdaj pa beremo v nemških listih, da je v visokoizobraženi Nemčiji, kjer stanuje „prvi narod,“ v mestu Karlsruhe, prišla nemška kmetica v telegrafijo in pri sebi imela eno skledo polno kislega zelja, ktero je hotela v Rastat svojemu sinu telegrafirati. Telegrafski uradniki jo niso mogli prepričati, da kaj tacega telegraf ne more prevoziti: „Zakaj ste pa mogli toliko vojakov na Francosko stelegrafirati“ rekla je in odšla godrnjaje, da je na železnicah vse goljufivo.

* (Ogerska sodniška modrost.) Žena nekega vojaškega zdravnika se je pečala že dolgo s tem, da je k vojaški službi prisiljenim mladeničem pridobivala osvobodenje od neljubega stanu. Tako je zadnjič tudi oče nekega pred kratkim k vojakom vzetega mladeniča dal mogočni gospoj 300 gl. s prošnjo, naj mu sinu od vojaštva reši. Gospa doktorica gre k dotičnemu vojaku, mu da neko „zdravilo“ in mu reče, naj se oglasi za bolnega. To on stori, pa „zdravilo“ je bilo tak, da je res zbolel in v bolezni izdal ono gospo. Sodnija v Klausenburgu jo zato obsodi zarad goljufije na 5 let težke ječe, pa najviša sodnija je spoznala, da gospa doktorica „ni goljufala, temveč se samo za plačenih 300 gl. trudila in ne sme se njej očitati, da njen trud ni uspeha imel!“

Listnica opravništva. G. dr. A. P. na Dunaju: Sto naročeni do 1. februarja 1872. — Gosp. P. J. K. v Ljubljani: Prosimo, da nam svoje ime naznamite, drugače Vam ne moramo povedati, ali je s poslanim denarjem naročnina do konca leta poravnana.

Najbolje konstruirane ure za turne,
(85—1) J. M. Pogačnik.